

[Ebba Strange]

Hvad angår punkt 2, er der også blevet sagt fra mange ordføreres side, at det dér med normeringerne må kommunerne selv klare. Fru Tove Jørgensen mener, at der står det samme i dette punkt, som der står i DKPs forslag om ophævelse af maksimumsgrænserne. Hr. Knud Lind mener, at det alene er Børne- og Ungdomspædagogernes Landsorganisation, vi har brugt som kilde, og som vi ønsker at imødekomme. Det er ikke rigtigt; for det, der står, er udtrykkeligt, at det er efter forhandling med såvel personale- som forældreorganisationen, at vi ønsker normeringerne fastlagt. Lad mig bare bruge folkeskolen som sammenligning igen. Dér fastlægger man en timetalsnorm og siger: større må klasserne ikke være – det siger vi nu i øvrigt også med børnetallet – og så og så mange lærertimer pr. elev; det er det, vi siger i folkeskoleloven. Der har jo ikke været centrale forhandlinger på dette område for alvor i mange år, og nu oplever vi så, at der bliver strejket i Tåstrup, fordi man ikke synes, at netop Tåstrup kommune opfylder de ønsker, som pædagogorganisationerne har stillet, og forældrene bakker pædagogerne op. Vi oplever, der har været arbejdsnedlæggelse i Skagen, tror jeg, det var. Jeg mener igen, at vi går for langt i et lille land som Danmark med hensyn til kommunernes selvstyre. Jeg mener, der burde være forhandlinger om disse ting, og at der på baggrund af sådanne forhandlinger burde fastlægges en personalenorm, som var gældende for hele landet. Jeg synes, det ville være rimeligt, og mener, at vi burde arbejde henimod det.

Indtægtsgrænserne har vi fået svar på dels i samrådet i dag, dels hernede i salen, så det skal jeg ikke sige mere om.

Også spørgsmålet om de økonomiske forhold, statens tilskudsprocent, har vi diskuteret. Baggrunden for det er selvfølgelig, at hvis man skulle stille disse meget omfattende krav til kommunerne, ville kommunerne ryge ind i nogle nye økonomiske vanskeligheder, og derfor mener vi, det ville være rimeligt, at staten trådte til med et yderligere tilskud.

Hvad angår forældrebetalingen, er det givet, at det er socialistisk folkepartis mål engang ad åre at få gratis daginstitutionspladser til børn. Vi er godt klar over, det ikke kan lade sig gøre i dag, og vi mener i og for sig heller ikke, det bør gøres før den dag, der er plads til alle børn, som ønsker det, men vi

vil gerne arbejde henimod, at forældrebetalingen bliver gradvis nedsat. Den er en kolossal belastning i mange hjem, som har ét eller flere børn i daginstitution.

Så er der blevet talt en hel del om, hvorvidt der er usikkerhed med hensyn til ventelisterne, og det kan man da tale længe om. Jeg har udtrykkelig sagt, hvor jeg har min kilde fra; så synes jeg, jeg er dækket ind. Det er den eneste kilde, jeg har, for socialstyrelsen er jo endnu ikke kommet med sine tal. Det kan da godt være, at socialstyrelsens tal ikke bliver så høje som BUPLs, men jeg er næsten ligeglad, var jeg lige ved at sige, for selv om de kun er halvt så store, synes jeg, de er slemme nok alligevel. For for den enkelte familie, der går og venter på at få en daginstitutionsplads, er situationen jo lige slem, uanset om ventelistetallet er 100.000, eller det er 50.000.

Jeg har inden for den sidste uges tid været i to af landets kommuner, en omegnskommune og en af de store købstadskommuner, hvor jeg i hvert fald ved at de har op mod 2.000 børn på ventelister, og det er helt rensede tal, altså tal, der er rensede for ufødte børn, for børn, der er skrevet op to gange, og hvad man ellers beskylder ventelisterne for at være fulde af.

Det er helt givet, at der er kommet en pukke. Nu siger socialministeren, at der sker en kraftig udbygning i planperioden 1979–84. Det glæder jeg mig selvfølgelig meget til at se, for jeg tror, det er rigtigt, det er også min opfattelse, efter hvad jeg har hørt rundt omkring, at den næste 5 års plan, vi vil få at se, vil indeholde en væsentlig bedre udbygning end den, vi har set de sidste tre år.

Det er selvfølgelig, fordi det ikke gik, som man forventede, efter at arbejdsløsheden kom, og efter at nedskæringerne var sat ind. Det gik ikke sådan, at kvinderne blev hjemme. Det gik sådan, at kvinderne blev ved med at melde sig til arbejdsmarkedet. Det gik sådan af forskellige grunde, dels fordi kvinderne i fantastisk mange tilfælde er nødt til det af økonomiske grunde – måske bl.a. på grund af mændenes arbejdsløshed – og dels fordi kvinderne ikke vil jages hjem igen. Så kan vi snakke om stagnation, og jeg ved ikke hvad, i økonomien, men de vil altså ikke, og derfor er efterspørgslen ikke blevet så lav, som man troede, for der var jo en tendens – det ved jeg godt – til tomme pladser